

om Opgivelse af Indtægter for den danske Statskasse, og det er i alt Fald meget problematisk, hvilken Indtægt den danske Statskasse til Gjengjæld vil faae. Men jeg tror, at Sagen maa ogsaa ses fra et mere almindeligt Synspunkt end blot fra den danske Statskasse, nemlig i Retning af de Fordele, som den byder for Landet, for Nationen i det Hele taget. Først skal jeg da bemærke, at hvad angaar selve Statskassens Tab, da tror jeg rigtignok, at de foreliggende Afgifter stille Forholdet omtrent saa ugunstigt op som muligt for den danske Statskasse, og at det i Virkeligheden ikke stiller sig fuldt saa ugunstigt, som disse Tal vise. For det Første er det gjort gjældende af den høitærede Finantsminister, at de Tal, som foreligge i den os meddelte Oversigt over de Tab, Statskassen vil lide, gaa ud fra den Forudsætning, at alle Lande ville blive behandlede efter det samme Princip som Spanien og altsaa faae samme Toldsatser som Spanien; men dette er jo faktisk ikke Tilfældet, og navnlig maa det siges for den Bares Bedkommende, som spiller den største Rolle, nemlig Vinen, at Tabet her er opgjort, som om den forelagte Toldsatser strax og umiddelbart skulde gjælde for alle de Lande, der tilføre os Vin, medens Forholdet er dette, at netop et af de Lande, fra hvilke vi i størst Omfang faae Vin, nemlig Frankrig, ikke vil kunne nyde godt af den foreliggende Traktat, medmindre det vil gaa ind paa en Traktat med os. Forholdet er altsaa i Virkeligheden det, at det opgjorte Tab af ca. 516,000 er ikke, hvad vi betale for at faae en Traktat med Spanien alene, men hvad vi betale for at faae en Traktat ogsaa med Frankrig, og derfor dette ikke skulde blive Tilfældet, dersom Frankrig ikke vil gaa ind paa lignende Betingelser, saa vil det Tab, Traktaten paafører os, i Virkeligheden kun blive omtrent en Fjerdedel af det, her er opført, thi mere udgjør jo Indførselen af Vin paa Fode fra Spanien ikke af den samlede Indførsel af Vin. Dersom Traktaten ses alene i Forhold til Spanien med sin direkte umiddelbare Virkning, vil Tabet for Statskassens Bedkommende ikke blive ca. 132,000 Kr., men kun blive 30 à 40,000 Kr. Dertil vil ganske vist komme et Beløb, som jeg ikke ser mig istand til at opgøre i Diebliffet, for Indførsel af Vin fra Lande, der ifølge alt bestaaende Bestemmelser vil blive lig Spanien. Men dertil hører ikke Frankrig, som netop for Vinens Bedkommende er et af de vigtigste Lande. Naar der endvidere ses paa de Tab, som Traktaten vil bringe Statskassen, saa er jo Tabet her opgjort, hvad selvfølgelig maa være Tilfældet, under Hensyn til den Ind-

førsel, der hidtil har fundet Sted, men her reiser sig det Spørgsmaal, om ikke muligvis selve Traktaten vil give Anledning til en forøget Indførsel netop af Varer som Vin og Sydfrugter, saa at altsaa den ringere Told, som fastsættes ved Traktaten, dog vil komme til at give et større Indtægtsbeløb, end her er forudsat, altsaa et mindre Tab end det, Tabet her er opgjort til. Men dernæst, og det tror jeg er Hovedsagen, stiller hele Opgjørelsen sig tillyneladende ugunstig for Danmark, thi det, vi kunne opgjøre med nogenlunde Sikkerhed, er Tabet for vor Indførsel, men hvad vi ikke kunne opgjøre, er den Fordel, vi skulle vinde paa vor Udførsel. Her er det, vi maa se paa Forholdet ikke blot for Statskassen, men ogsaa for Landet som saadant, for Nationen som handlende, som forbrugende. Fra dette Synspunkt maa man ganske vist sige, at de ca. 516,000 Kr., som ville blive Statskassens Tab, ikke er noget Tab for Nationen, for Forbrugerne. Tværtimod, jeg betragter det i og for sig som en Fordel for Befolkningen, dersom den umiddelbare Følge af denne Traktat bliver, at Salt bliver toldfrit. Det er et Punkt, hvorom der har herstet ubetinget Enighed ikke blot i dette Thing, men ogsaa i det andet Thing og hos Regjeringen, at Toldfrihed paa Salt er et ubetinget Gode og Noget, hvortil man bør stræbe hen. Min Opfattelse er da den, at selv om vi ikke fik denne Traktat med Spanien, maatte og skulde vi komme til Toldfrihed for Salt, og jeg kan derfor ikke se, at det i Virkeligheden er et Tab, der kan føres paa Spaniens og den spanske Traktats Konto. Men se vi bort fra Salt, bliver det øvrige Tab jo ikke mere end omtrent 150,000 Kr., og det, som sagt, under Forudsætning af, at ogsaa Frankrig kommer ind under den samme Traktatbestemmelse, medens det, hvis Frankrig bliver udenfor, vil blive betydelig mindre, saa at det virkelige direkte Tab, som paaføres Statskassen ved denne Traktat, umiddelbart i og for sig efter min Formening er overmaade lille, og jeg skal tilføje, at det har overrasket mig, at det er blevet saa lille, thi Forholdet er jo dette, at man paa Forhaand omtrent kunde udregne, hvilke Indrømmelser der maatte gjøres Spanien, dersom vi overhovedet skulde have en Traktat, da det er blevet til en ligefrem Del af den spanske Lovgivning at fastslaa det Princip, at Spanien kun vil indgaa Traktat med de Lande, som indrømme bestemte Medsættelser i Toldtariffen. Det er da klart, at der kun kunde være Tale om for vort Bedkommende at gjøre saadanne Indrømmelser for de Varer, hvis Indførsel her til Lands har nogen Be-